Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 352 997 van 15 september 2026**
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK**
**Abdijstraat 234**
**2020 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.**

**DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2026 met refertenummer 138062.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gelet op de pleitnota van 7 augustus 2026 ingediend door de verzoekende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met de Ghanese nationaliteit, dient op 16 september 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder, D. C. A., in toepassing van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 maart 2026 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2025 werd ingediend door*
*Naam: A*
*Voorna(a)m(en): H E*
*Nationaliteit: Ghana*
*Geboortedatum: (…)1992*
*Geboorteplaats: Accra*
*Identificatienummer in het Rijksregister: (…) Verblijvende te: (…) om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*
*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische moeder D C A (…) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*
*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*
*Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt voor bloedverwanten in neergaande lijn het volgende: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan we/ herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (*
*Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Meerderjarige kinderen boven de leeftijd van 18 jaar kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien op basis van gezinshereniging indien ze financieel en of materieel worden ondersteund van in het land van herkomst of oorsprong door de ascendent die in België verblijft. Betrokkene dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Het betreft een cumulatieve voorwaarde dat op beide ogenblikken moet aangetoond worden.*
*Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden volgende documenten voorgelegd:*
*- Ghanees paspoort geldig tot 30.11.2030, laatste binnenkomst op 19.12.2024*
*- gecertificeerde verklaring van A. Y. A. (vader van betrokkene) dd. 31.12.2024 dat zijn dochter (betrokkene) geen eigendommen in Ghana heeft*
*- Gecertificeerde verklaring van A. Y. A. dd. 08.01.2025 dat betrokkene vrijgezel en ongehuwd is - Verzendbewijzen van geldsommen van referentiepersoon ten gunste van betrokkene:*
*Via Moneygram: 31.08.2010, 7.06.2011, 16.12.2011, 11.09.2012, 10.08.2012, 21.12.2012, 13.02.2013, 26.03.2013, 25.09.2014, 08.04.2016*
*Via Worldremit•. 08.01.2021, 16.02.2021, 20.03.2021, 10.04.2021, 29.04.2021, 05.05.2021, 1 1.05.2021 , 18.05.2021, 27.05.2021, 30.05.2021, 01.06.2021, 27.07.2021, 01.09.2021, 19.11.2021, 10.04.2022, 31.05.2022, 1 1.04.2023, 10.05.2023, 12.07.2023 Op de bewijzen van Worldremit staat steeds "this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary"*
*Via taptapsend: 12.12.2023, 19.12.2023, 26.12.2023, 02.01.2024, 09.01.2024, 07.03.2024, 10.04.2024, 04.06.2024, 10.09.2024*
*Op basis van de voorgelegde documenten is niet afdoende aangetoond dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.*
*Betrokkene heeft blijkens de inreisstempel in haar paspoort België laatst ingereisd op 19.12.2024. Sindsdien verblijft zij in de Schengenzone. Ter staving van haar onvermogen in Ghana legt zij een verklaring van haar vader A. Y. A. voor die stelt dat betrokkene geen eigendommen in Ghana heeft en een verklaring van haar vader die stelt dat betrokkene vrijgezel en ongehuwd is. Deze documenten tonen het onvermogen van betrokkene niet afdoend aan. Om in het levensonderhoud te kunnen voorzien, is het hebben van enige eigendom en het hebben van een partner immers geen noodzaak. Men kan evengoed afdoende in het levensonderhoud kunnen voorzien, zonder over enige eigendom te beschikken of een partner te hebben. Er wordt geen attest voorgelegd waarin het financiële vermogen van betrokkene wordt toegelicht. Bijkomende gegevens in het administratief dossier lichten het financiële vermogen van betrokkene echter wel toe. Bij de visumaanvragen van betrokkene op 19.01.2022, op 24.07.2023, op 06.09.2024 en op 5.12.2024 toonde betrokkene ieder jaar aan respectievelijk arbeider, self employed, business man en fashion designer te zijn. Zij toonde in die hoedanigheden ieder jaar aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waardoor het visum kort verblijf door de Spaanse autoriteiten haar werd afgeleverd. Betrokkene kan bezwaarlijk in 2022, 2023 en 2024 aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om nadien te claimen dat zij*

*in haar land van herkomst of oorsprong, Ghana, en voordat zij naar België kwam op 19.12.2024 onvermogend was en niet in staat was om in het levensonderhoud te voorzien. Het onvermogen van betrokkene is omwille van deze redenen bijgevolg niet afdoend aangetoond.*
*Verder toont betrokkene aan dat zij van 2010 tot 2024 geldsommen ontvangen heeft van de referentiepersoon. Niettegenstaande zij overheen meerdere jaren geldsommen ontving van de referentiepersoon, moet ten eerste worden opgemerkt dat er een onderbreking plaatsgevonden heeft tussen 08.04.2016 en 08.01.2021. In die periode ontving betrokkene geen enkele geldsom. De geldsommen die betrokkene ontvangen heeft voor 8.04.2016 gaan te ver terug in de tijd, waardoor de relevantie niet meer kan worden opgemerkt. Van de geldverzendingen die vanaf 08.04.2021 tot 12.07.2023 hernomen werden, moet bovendien opgemerkt worden dat de attesten van worldremit telkens vermelden dat 'this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary' ofwel vrij vertaald 'dit ontvangstbewijs is geen bewijs dat het geld de begunstigde heeft bereikt'. Of betrokkene bijgevolg werkelijk de geldsommen die referentiepersoon in de periode 08.04.2021 tot 12.07.2023 verzonden heeft, ontvangen heeft, is allerminst duidelijk. Hoe dan ook kan ten tweede opgemerkt worden, afgezien van de onduidelijkheid of de betrokkene de bedragen werkelijk ontvangen heeft, dat er ook dan nog onderbrekingen in de geldverzendingen plaatsgevonden hebben, weliswaar overheen een kortere periode. Zo werd er door referentiepersoon geen geld overgemaakt van 19.11.2021 tot 10.04.2022, van 31.05.2022 tot 11.04.2023; van 12.07.2023 tot 12.12.2023, in februari 2024, mei 2024, van 4.06.2024 tot 10.09.2024 en van 10.09.2024 tot 19.12.2024 (datum binnenkomst Schengen) en tot de datum van de aanvraag op 16.09.2025. Waar betrokkene in tussentijd van leefde is niet geheel duidelijk, maar het is in ieder geval een teken dat betrokkene-over andere bestaansmiddelen kon beschikken om -van te meer de-grootorde „-van de geldsommen erg wisselend is en niet van die aard om meerdere maanden mee te kunnen overleven. Ten derde moet opgemerkt worden dat de grootorde van de geldsommen in het jaar direct voorafgaand aan de komst naar België aanzienlijk daalde. Referentiepersoon maakte in december 2023 nog in totaal 3500 euro en in januari 2024 nog 3000 euro over naar betrokkene. In februari 2024 ontvangt betrokkene niets, om nadien tot 10.09.2024 nog maar 480 euro in totaal te ontvangen. De grote fluctuaties in de bedragen kunnen niet van een noodzakelijkheid voor de basisbehoeften getuigen. De plotse aanzienlijke daling in de waarde van de geldsommen, in het laatste half jaar voordat betrokkene naar België komt, wijst erop dat de geldbedragen niet essentieel waren voor het levensonderhoud. Ten slotte moet opgemerkt worden dat de steun niet voortduurt tot aan de eerste aanvraag gezinshereniging. De laatste geldverzending dateert van 10.09.2024, betrokkene kwam naar België op 19.12.2024 en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 16.09.2025. Dit wil zeggen dat er in het jaar direct voorafgaand aan de huidige aanvraag geen steun kan worden vastgesteld van de referentiepersoon aan betrokkene.*
*Om deze redenen is de financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoend aangetoond.*
*Het gegeven dat betrokkene sedert 16.09.2025 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene- op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV rif. 145.912 dd. 21.05.2015).*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter, 52, eerste lid, 20 van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*
2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

*"Geschonden bepalingen en bespreking:*

*Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"*

*Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.*

*Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:*

*a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
*b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 10.03.2026) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
*c) De motivering afdoende dient te zijn;*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

*Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.*

*Artikel 40ter van de Vreemdelingewet bepaalt de regels inzake een aanvraag gezinshereniging en luidt als volgt:*

*Artikel 40ter Vreemdelingewet van 15/12/1980:*
*"[…] § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*
*[…]*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.*
*De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; […]"*

*Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.*

*In casu is de bestreden beslissing van 10 maart 2026 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegingsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).*

*De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

*Verwerende partij stelt het volgende vast:*

*- dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond, dat zij in het land van herkomst – en dit voorafgaand aan de aanvra(a)g(en) gezinshereniging - reeds ten laste was van de referentiepersoon (lees: Belgische moeder) en in het land van herkomst onvermogend zou zijn;*
*- dat verzoekster blijkbaar professionele bezigheden zou hebben in het land van herkomst en het aldus allerminst duidelijk zou zij dat de bedragen die zij van de referentiepersoon ontving, effectief voor haar levensonderhoud zouden bestemd zijn;*

*Verweerder gaat te snel door de bocht in het dossier van verzoekster.*

*Ten eerste is verzoekster de meerderjarige dochter van een stabiele (lees: immobiele – niet gebruik makend van het recht op vrij verkeer) Belgische onderdaan. Verzoekster is ouder dan 21 jaar en dient aan te tonen dat zij ten laste viel en nog steeds ten laste valt van haar Belgische moeder. Verder dient opgemerkt te worden dat aan al de andere voorwaarden inzake de aanvraag gezinshereniging (lees: huisvesting, inkomsten referentiepersoon, ziektekostenverzekering) werd voldaan en waar verwerende partij niet over discussieert.*

*Ten tweede resten drie (3) punten van discussie in het administratief van verzoekster:*

*- Het al dan niet ten laste vallen van verzoekster van haar Belgische moeder (enerzijds in haar herkomstland en anderzijds uiteraard ook in België);*

*- Het al dan niet beschikken over roerende en/of onroerende inkomsten/goederen in het land van herkomst;*

*WAT HET TEN LASTE ZIJN BETREFT EN HET ONVERMOGEN:*

*Verzoekster meent genoegzaam te hebben aangetoond aan de hand van officiële geldstortingen dat zij van haar moeder geld heeft ontvangen. De periode waarvan sprake is van 2010 tot en met 2024. Deze verzendbewijzen van geldstortingen, die aan verwerende partij in haar aanvraag werden getoond, zijn volgens verzoekster afdoende om haar behoeftigheid aan te tonen.*

*In de aanvraag werd geenszins gesteld dat de gestorte bedragen al dan niet voor haar bedoeld zouden zijn. Verzoekster is altijd in eigen persoon de gelden gaan ophalen/ontvangen. Verder zal blijken dat zij effectief aangewezen was op deze geldstortingen om in haar levensonderhoud te voorzien.*

*Het gegeven dat verwerende partij over informatie zou beschikken waaruit zou blijken dat verzoekster een economische (zelfstandige) activiteit zou hebben uitgeoefend om zo het Schengengrondgebied binnen te komen, betekent niet dat verzoekster al die jaren niet behoeftig was.*

*Louter op basis van de informatie die verwerende partij aanhaalt om te stellen dat verzoekster verschillende functies (arbeider, zelfstandige, business man, fashion designer) was, zonder meer de hele context in overweging ten nemen, handelt verwerende partij onzorgvuldig, minstens onredelijk.*
*Verder stelt verwerende partij dat niet is aangetoond dat verzoekster ten laste zou zijn van haar moeder zonder maar de moeite te doen een berekening te maken van wat als "minimumloon" (leefloon = loon om in leven te blijven) wordt aanvaard in Ghana.*
*Officieel erkend leefbaar loon (living wage)*

- *Bedrag*
- *≈ 4.131 GHS per maand*
- *≈ €250 – €300 per maand (afhankelijk van wisselkoers) - Dit bedrag is berekend voor:*
- *een gemiddeld gezin (±4–5 personen)*
- *met ongeveer 1,78 inkomens per gezin*

- *Totale kosten voor een menswaardig leven*
- *≈ 5.745 GHS per maand*
- *≈ €350 – €420 per maand*

- *Dit is wat een volledig gezin nodig heeft om:*
- *voedsel*
- *huisvesting*
- *gezondheidszorg*
- *onderwijs*
- *vervoer*
- *en een kleine reserve te betalen.*

- *Belangrijk verschil (hoe wordt dit berekend?)*
- *Gezin heeft ± 1,78 werkenden*
- *Daarom moet één persoon verdienen:*

*o ≈ 4.131 GHS (€250–€300) om samen aan 5.745 GHS (€350–€420) te komen*

- *Dit bedrag is een internationaal erkende norm (door o.a. Global Living Wage Coalition)*

- *Samenvatting*
- *Leefbaar loon per werknemer:*

*± 4.131 GHS = €250–€300 / maand • Nodig voor volledig gezin:*
*± 5.745 GHS = €350–€420 / maand*

*Nu verzoekster van haar moeder bedrag op jaarlijkse basis ontving tussen de 3000,00 EUR en de 3500 EUR zijn deze bedragen méér dan voldoende om een Ghanese onderdaan meerdere jaren in leven te houden (lees: leefloon). Immers, een maandbedrag van om en bij de 300 EUR zou voldoende moeten zijn voor een gezin van minstens 4 personen, terwijl verzoekster alleen alle bedragen ontving, moeten die bedragen meer dan afdoende zijn om haar meerdere jaren in haar levensonderhoud te voorzien.*

*Verzoekster meent ten laste te zijn geweest en nog steeds ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Het gegeven dat verzoekster in december 2024 de Schengenzone is binnengekomen en pas in september 2025 een aanvraag heeft ingediend, moet niet in haar nadeel gelezen worden. Immers, verzoekster heeft sinds haar laatste binnenkomst op het adres van haar Belgische moeder verbleven en moest lange tijd wachten om de nodige documenten uit Ghana om haar verblijfsaanvraag te kunnen starten.*

*Het is dan ook niet onredelijk en verwonderlijk om aan te nemen dat in de periode van 12/2024 tem de aanvraag 16/09/2025 geen geldstortingen zijn, gezien verzoekster fysiek bij haar moeder was en aldus met haar woonachtig was.*

*Het gegeven dat verwerende partij hiervan abstractie maakt, getuigt van een zekere kwade trouw in hoofde van verwerende partij om elke situatie in het nadeel van de vreemdeling-rechtsonderhorige te interpreteren.*

*Verzoekster meent te kunnen volstaan met haar uitgebreide lijst van bijgebrachte documenten, met name:*

- *Akte betreffende de burgerlijke staat uit Ghana met legalisatie en vertaling;*
- *Akte betreffende onvermogen uit Ghana met legalisatie en vertaling;*

*Het is opvallend dat verwerende partij blijkbaar nu eens wel en dan weer geen belang hecht aan de burgerlijke staat van personen/vreemdelingen. Nu eens lezen we in beslissingen dat ze niet weten wat de burgerlijke staat (BS) van de vreemdeling en dat daar duidelijkheid over moet bestaan, want indien zou komen te blijken dat de vreemdeling gehuwd zou zijn, er en onderhoudsplicht bestaat tussen echtgenoten en als moet worden aangetoond dat de vreemdeling aanvrager gehuwd zou zijn ook zijn echtgenoot/echtgenote dit onvermogen dient aan te tonen. In de bestreden beslissing moet verzoekster deze zin met gefronste wenkbrauwen lezen, nl.: (…)*

*Blijkbaar leest en interpreteert verwerende om een totaal discretionaire onredelijke wijze de bijgebrachte stukken op een wijze dat niet in het voordeel is van de vreemdeling-aanvrager. Immers, het gegeven dat verzoekster geen partner heeft, is uitermate relevant, gezien er alsdan geen wederzijdse onderhoudsplicht bestaat die verwerende partij naar vermogen en/of onvermogen zou kunnen beoordelen. En het gegeven dat er geen onroerende goederen voorhanden zijn, is ook uitermate relevant gezien dit betekend dat er geen onroerend vastgoedvermogen en/of onroerende (huur)inkomsten zouden bestaan die verwerende partij zou kunnen beoordelen.*

*Deze houding van verwerende partij, om in de bestreden beslissing totaal hierover niets te zeggen, kan men bezwaarlijk als een zorgvuldige manier van handelen, laat staan dat dit een redelijke manier van handelen zou zijn.*

*Dit geeft weer een duidelijk blik van de onzorgvuldige bestudering en beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekster.*

*Hier wenst verzoekster te benadrukken dat in zoverre zij dient aan te tonen ten laste te zijn en/of onvermogend te zijn, verwerende partij enkel dient rekening te houden en te vragen naar stukken van België/Ghana.*

*HIEROMTRENT VERWIJST VERZOEKER NAAR DE RECENTE RECHTSPRAAK VAN ARREST VAN HET HVJ VAN EU VAN 10 APRIL 2025 IN ZAAK C-607/21 (ZIE: https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62021CJ0607&qid=1747048947153 ).*

*In dit arrest stelt – kort samengevat - het Hof het volgende:*

- *Er moet rekening worden gehouden met de bewijzen in het land van oorsprong/origine op de datum van aankomst in België, zelfs als ze oud zijn, maar ook met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag wordt ingediend. Dit betekent dat de aanvraag kan worden verworpen als aan een van de twee voorwaarden niet is voldaan.*
- *Als de ascendent sinds zijn of haar aankomst legaal in het land verblijft, wordt alleen rekening gehouden met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag werd ingediend.*

*Een dergelijke modus operandi kan niet als redelijk, en zorgvuldige bestempeld worden in hoofde van een administratieve overheid.*

*Verwerende partij werkt niet afdoende in concreto maar werkt met VERONDERSTELLINGEN. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling van de situatie van de vreemdeling (lees: verzoekster). Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekster.*

*Aangezien verwerende partij blijkbaar met open vragen zit, is de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu met het hoorrecht (hoorplicht). In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een*

*terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote* ). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

*In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:*

*Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de weigering van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodige om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven, attest ongehuwde staat, etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.*

*Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.*

*Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder. Blijkbaar gaat verwerende partij uit van kwade trouw, onzorgvuldigheid of werken zij met sommige incompetente ambtenaren.*

*De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.*

*Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden."*

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De verzoekende partij legt echter op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

*(…)*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;"*

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder was dan 18 jaar, en zij dus moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dit ook niet. De verzoekende partij vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische moeder D. C. A., en er kan haar dan ook slechts een verblijfsrecht toegekend worden op basis van gezinshereniging indien ze financieel en of materieel wordt ondersteund van in het land van herkomst of oorsprong door de ascendent die in België verblijft. De verwerende partij motiveert terecht in de bestreden beslissing dat *"Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie (dient) te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging."* De verzoekende partij betwist dit ook niet.

De verzoekende partij betwist echter wel dat zij, zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, onvoldoende bewijzen zou hebben bijgebracht van dit ten laste zijn van in het land van herkomst.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij van oordeel is dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van haar moeder, en wel omdat de geldstortingen op zich volgens haar voldoende zijn om haar behoeftigheid aan te tonen, en dat de akte betreffende de burgerlijke staat uit Ghana met legalisatie en vertaling, en de akte betreffende onvermogen uit Ghana met legalisatie en vertaling, volgens haar volstaan als bewijs. De verzoekende partij is dus van mening, in tegenstelling tot de verwerende partij in de bestreden beslissing, dat de bewijzen die zij heeft bijgebracht volstaan om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met haar moeder. De verzoekende partij lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing over de door haar voorgelegde elementen zeer concrete motieven bevat. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers als volgt:

"*Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden volgende documenten voorgelegd:*
*- Ghanees paspoort geldig tot 30.11.2030, laatste binnenkomst op 19.12.2024*
*- gecertificeerde verklaring van A. Y. A. (vader van betrokkene) dd. 31.12.2024 dat zijn dochter (betrokkene) geen eigendommen in Ghana heeft*
*- Gecertificeerde verklaring van A. Y. A. dd. 08.01.2025 dat betrokkene vrijgezel en ongehuwd is - Verzendbewijzen van geldsommen van referentiepersoon ten gunste van betrokkene:*

*Via Moneygram: 31.08.2010, 7.06.2011, 16.12.2011, 11.09.2012, 10.08.2012, 21.12.2012, 13.02.2013, 26.03.2013, 25.09.2014, 08.04.2016*
*Via Worldremit•. 08.01.2021, 16.02.2021, 20.03.2021, 10.04.2021, 29.04.2021, 05.05.2021, 1 1.05.2021 , 18.05.2021, 27.05.2021, 30.05.2021, 01.06.2021, 27.07.2021, 01.09.2021, 19.11.2021, 10.04.2022, 31.05.2022, 1 1.04.2023, 10.05.2023, 12.07.2023 Op de bewijzen van Worldremit staat steeds "this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary"*
*Via taptapsend: 12.12.2023, 19.12.2023, 26.12.2023, 02.01.2024, 09.01.2024, 07.03.2024, 10.04.2024, 04.06.2024, 10.09.2024*
*Op basis van de voorgelegde documenten is niet afdoende aangetoond dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.*
*Betrokkene heeft blijkens de inreisstempel in haar paspoort België laatst ingereisd op 19.12.2024. Sindsdien verblijft zij in de Schengenzone. Ter staving van haar onvermogen in Ghana legt zij een verklaring van haar vader A. Y. A. voor die stelt dat betrokkene geen eigendommen in Ghana heeft en een verklaring van haar vader die stelt dat betrokkene vrijgezel en ongehuwd is. Deze documenten tonen het onvermogen van betrokkene niet afdoend aan. Om in het levensonderhoud te kunnen voorzien, is het hebben van enige eigendom en het hebben van een partner immers geen noodzaak. Men kan evengoed afdoende in het levensonderhoud kunnen voorzien, zonder over enige eigendom te beschikken of een partner te hebben. Er wordt geen attest voorgelegd waarin het financiële vermogen van betrokkene wordt toegelicht. Bijkomende gegevens in het administratief dossier lichten het financiële vermogen van betrokkene echter wel toe. Bij de visumaanvragen van betrokkene op 19.01.2022, op 24.07.2023, op 06.09.2024 en op 5.12.2024 toonde betrokkene ieder jaar aan respectievelijk arbeider, self employed, business man en fashion designer te zijn. Zij toonde in die hoedanigheden ieder jaar aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waardoor het visum kort verblijf door de Spaanse autoriteiten haar werd afgeleverd. Betrokkene kan bezwaarlijk in 2022, 2023 en 2024 aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om nadien te claimen dat zij in haar land van herkomst of oorsprong, Ghana, en voordat zij naar België kwam op 19.12.2024 onvermogend was en niet in staat was om in het levensonderhoud te voorzien. Het onvermogen van betrokkene is omwille van deze redenen bijgevolg niet afdoend aangetoond.*
*Verder toont betrokkene aan dat zij van 2010 tot 2024 geldsommen ontvangen heeft van de referentiepersoon. Niettegenstaande zij overheen meerdere jaren geldsommen ontving van de referentiepersoon, moet ten eerste worden opgemerkt dat er een onderbreking plaatsgevonden heeft tussen 08.04.2016 en 08.01.2021. In die periode ontving betrokkene geen enkele geldsom. De geldsommen die betrokkene ontvangen heeft voor 8.04.2016 gaan te ver terug in de tijd, waardoor de relevantie niet meer kan worden opgemerkt. Van de geldverzendingen die vanaf 08.04.2021 tot 12.07.2023 hernomen werden, moet bovendien opgemerkt worden dat de attesten van worldremit telkens vermelden dat 'this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary' ofwel vrij vertaald 'dit ontvangstbewijs is geen bewijs dat het geld de begunstigde heeft bereikt'. Of betrokkene bijgevolg werkelijk de geldsommen die referentiepersoon in de periode 08.04.2021 tot 12.07.2023 verzonden heeft, ontvangen heeft, is allerminst duidelijk. Hoe dan ook kan ten tweede opgemerkt worden, afgezien van de onduidelijkheid of de betrokkene de bedragen werkelijk ontvangen heeft, dat er ook dan nog onderbrekingen in de geldverzendingen plaatsgevonden hebben, weliswaar overheen een kortere periode. Zo werd er door referentiepersoon geen geld overgemaakt van 19.11.2021 tot 10.04.2022, van 31.05.2022 tot 11.04.2023; van 12.07.2023 tot 12.12.2023, in februari 2024, mei 2024, van 4.06.2024 tot 10.09.2024 en van 10.09.2024 tot 19.12.2024 (datum binnenkomst Schengen) en tot de datum van de aanvraag op 16.09.2025. Waar betrokkene in tussentijd van leefde is niet geheel duidelijk, maar het is in ieder geval een teken dat betrokkene-over andere bestaansmiddelen kon beschikken om -van te meer de-grootorde „-van de geldsommen erg wisselend is en niet van die aard om meerdere maanden mee te kunnen overleven. Ten derde moet opgemerkt worden dat de grootorde van de geldsommen in het jaar direct voorafgaand aan de komst naar België aanzienlijk daalde. Referentiepersoon maakte in december 2023 nog in totaal 3500 euro en in januari 2024 nog 3000 euro over naar betrokkene. In februari 2024 ontvangt betrokkene niets, om nadien tot 10.09.2024 nog maar 480 euro in totaal te ontvangen. De grote fluctuaties in de bedragen kunnen niet van een noodzakelijkheid voor de basisbehoeften getuigen. De plotse aanzienlijke daling in de waarde van de geldsommen, in het laatste half jaar voordat betrokkene naar België komt, wijst erop dat de geldbedragen niet essentieel waren voor het levensonderhoud. Ten slotte moet opgemerkt worden dat de steun niet voortduurt tot aan de eerste aanvraag gezinshereniging. De laatste geldverzending dateert van 10.09.2024, betrokkene kwam naar België op 19.12.2024 en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 16.09.2025. Dit wil zeggen dat er in het jaar direct voorafgaand aan de huidige aanvraag geen steun kan worden vastgesteld van de referentiepersoon aan betrokkene.*
*Om deze redenen is de financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoend aangetoond.*
*Het gegeven dat betrokkene sedert 16.09.2025 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene- op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond*

*en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV rif. 145.912 dd. 21.05.2015).”*

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij van oordeel is dat de bewijzen die zij heeft bijgebracht volstaan om aan te tonen dat zij van in het land van herkomst ten laste was van haar moeder, maar zij betwist daarmee niet de zeer concrete motieven die de verwerende partij over de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen in de bestreden beslissing heeft opgenomen. Zo betwist de verzoekende partij in het geheel niet de volgende van bovenstaande motieven:

“*Om in het levensonderhoud te kunnen voorzien, is het hebben van enige eigendom en het hebben van een partner immers geen noodzaak. Men kan evengoed afdoende in het levensonderhoud kunnen voorzien, zonder over enige eigendom te beschikken of een partner te hebben. Er wordt geen attest voorgelegd waarin het financiële vermogen van betrokkene wordt toegelicht. Bijkomende gegevens in het administratief dossier lichten het financiële vermogen van betrokkene echter wel toe. Bij de visumaanvragen van betrokkene op 19.01.2022, op 24.07.2023, op 06.09.2024 en op 5.12.2024 toonde betrokkene ieder jaar aan respectievelijk arbeider, self employed, business man en fashion designer te zijn. Zij toonde in die hoedanigheden ieder jaar aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waardoor het visum kort verblijf door de Spaanse autoriteiten haar werd afgeleverd. Betrokkene kan bezwaarlijk in 2022, 2023 en 2024 aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om nadien te claimen dat zij in haar land van herkomst of oorsprong, Ghana, en voordat zij naar België kwam op 19.12.2024 onvermogend was en niet in staat was om in het levensonderhoud te voorzien. Het onvermogen van betrokkene is omwille van deze redenen bijgevolg niet afdoend aangetoond. (…) moet ten eerste worden opgemerkt dat er een onderbreking plaatsgevonden heeft tussen 08.04.2016 en 08.01.2021. In die periode ontving betrokkene geen enkele geldsom. De geldsommen die betrokkene ontvangen heeft voor 8.04.2016 gaan te ver terug in de tijd, waardoor de relevantie niet meer kan worden opgemerkt. Van de geldverzendingen die vanaf 08.04.2021 tot 12.07.2023 hernomen werden, moet bovendien opgemerkt worden dat de attesten van worldremit telkens vermelden dat 'this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary' ofwel vrij vertaald 'dit ontvangstbewijs is geen bewijs dat het geld de begunstigde heeft bereikt'. Of betrokkene bijgevolg werkelijk de geldsommen die referentiepersoon in de periode 08.04.2021 tot 12.07.2023 verzonden heeft, ontvangen heeft, is allerminst duidelijk. Hoe dan ook kan ten tweede opgemerkt worden, afgezien van de onduidelijkheid of de betrokkene de bedragen werkelijk ontvangen heeft, dat er ook dan nog onderbrekingen in de geldverzendingen plaatsgevonden hebben, weliswaar overheen een kortere periode. Zo werd er door referentiepersoon geen geld overgemaakt van 19.11.2021 tot 10.04.2022, van 31.05.2022 tot 11.04.2023; van 12.07.2023 tot 12.12.2023, in februari 2024, mei 2024, van 4.06.2024 tot 10.09.2024 en van 10.09.2024 tot 19.12.2024 (datum binnenkomst Schengen) en tot de datum van de aanvraag op 16.09.2025. Waar betrokkene in tussentijd van leefde is niet geheel duidelijk, maar het is in ieder geval een teken dat betrokkene-over andere bestaansmiddelen kon beschikken om -van te meer de-grootorde „-van de geldsommen erg wisselend is en niet van die aard om meerdere maanden mee te kunnen overleven. Ten derde moet opgemerkt worden dat de grootorde van de geldsommen in het jaar direct voorafgaand aan de komst naar België aanzienlijk daalde. Referentiepersoon maakte in december 2023 nog in totaal 3500 euro en in januari 2024 nog 3000 euro over naar betrokkene. In februari 2024 ontvangt betrokkene niets, om nadien tot 10.09.2024 nog maar 480 euro in totaal te ontvangen. De grote fluctuaties in de bedragen kunnen niet van een noodzakelijkheid voor de basisbehoeften getuigen. De plotse aanzienlijke daling in de waarde van de geldsommen, in het laatste half jaar voordat betrokkene naar België komt, wijst erop dat de geldbedragen niet essentieel waren voor het levensonderhoud. Ten slotte moet opgemerkt worden dat de steun niet voortduurt tot aan de eerste aanvraag gezinshereniging. De laatste geldverzending dateert van 10.09.2024, betrokkene kwam naar België op 19.12.2024 en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 16.09.2025. Dit wil zeggen dat er in het jaar direct voorafgaand aan de huidige aanvraag geen steun kan worden vastgesteld van de referentiepersoon aan betrokkene.”*

Verzoekster stelt vooreerst dat zij de gelden in eigen persoon heeft ontvangen, dan wel gaan afhalen is. Hiermee weerlegt ze echter niet dat de attesten van Worldremit telkens vermelden dat 'this receipt is not proof dat funds have reached the beneficiary' ofwel vrij vertaald 'dit ontvangstbewijs is geen bewijs dat het geld de begunstigde heeft bereikt'. Verzoekster brengt geen concreet bewijs bij van haar bewering.

Verder stelt verzoekster dat het gegeven dat verweerder over informatie zou beschikken waaruit zou blijken dat zij een economische (zelfstandige) activiteit zou hebben uitgeoefend om zo het Schengengrondgebied binnen te komen, niet betekent dat zij al die jaren niet behoeftig was.

Vooreerst ontkent verzoekster niet dat zij een economische zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Ze gaat er echter aan voorbij dat zij een aanvraag heeft ingediend en dat het aan haar is om aan te tonen dat ze behoeftig was. Verzoekster heeft geen enkel concreet stuk neergelegd aangaande haar economische activiteit. Uit geen enkel stuk kan blijken dat de inkomsten die zij uit deze activiteit zou hebben ontvangen niet voldoende zouden zijn om in haar basisbehoeften te voorzien. De bewijslast ligt bij verzoekster en niet bij

verweerder. Waar verzoekster betoogt dat ze bij elke afzonderlijke aanvraag een andere activiteit opgaf – achtereenvolgens arbeider, zelfstandige, zaakvoerder en modeontwerpster – hetgeen veeleer wijst op een instrumentele, ad hoc invulling van de betrokken rubriek met het oog op de visumafgifte, dan op een stabiel en reëel inkomen, is dit niets meer dan een blote bewering. Het is aan haar om het tegendeel aan te tonen. In haar verzoekschrift ontkende ze niet dat ze een zelfstandige activiteit uitoefende. Los van welke activiteit dit is, komt het aan haar toe om concrete bewijzen va inkomsten (loonfiches, belastingaangifte, …) voor te leggen.

Ook wat betreft haar betoog dat verweerder had moeten nagaan wat het minimumloon is in Ghana, kan zij niet gevolgd worden. Nogmaals, de bewijslast ligt bij verzoekster. Zij verduidelijkt overigens niet waarom zij de informatie die zij thans in haar verzoekschrift bijbrengt niet bij haar aanvraag heeft gevoegd. Zelfs aangenomen dat de gelden die werden overgemaakt door haar moeder voldoende zouden zijn om enkele jaren te overbruggen, toont zij niet aan dat zij die gelden daadwerkelijk nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien en dit los van het gegeven of er een onderbreking was in de storting van gelden. Verzoekster heeft geen enkele duidelijkheid verschaft over de eigen inkomsten waarover zij beschikte.

Ook al kan worden aangenomen dat verzoekster in de periode van december 2024 t.e.m. de aanvraag van 16 september 2025 in België was en reeds woonachtig was bij haar moeder, zodat dit de reden is dat er geen geldstortingen zijn in deze periode, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande.

Betreffende de akte van burgerlijke staat hekelt verzoekster de discretionaire wijze waarop verweerder dit stuk behandelt. Ze stelt dat dan eens wel dan weer eens geen belang wordt gehecht aan de burgerlijke staat. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat een dergelijk attest, net als het attest dat ze niet over onroerende eigendommen beschikt, niet maken dat hiermee aangetoond is dat ze behoeftig is. De Raad kan verweerder bijtreden. Het is niet omdat men ongehuwd en geen eigendommen heeft dat men per definitie behoeftig is. Verzoekster ontkent niet dat ze een zelfstandige economische activiteit had. Het is aan haar om aan te tonen dat de inkomsten die ze uit deze activiteit genereerde niet voldoende waren om in haar basisbehoeften te voorzien.

Hiermee maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder het dossier onzorgvuldig zou hebben bestudeerd.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie gaat zij eraan voorbij dat zij een aanvraag indiende in functie van een Belg. Dit betreft een zuiver interne situatie. De rechtspraak waaraan zij refereert is dan ook niet relevant.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij duidelijk met open vragen zou zitten, en zij had moeten gebruik maken van het hoorrecht van de verzoekende partij, maakt zij dit helemaal niet aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat de verwerende partij nog met open vragen zou gezeten hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Wel integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat deze uitgebreid en zeer concreet zijn. Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, maakt de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij maakt de schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een antwoord betreft op een aanvraag die de verzoekende partij zelf indiende, en er kan van de verzoekende partij dan ook verwacht worden dat zij alle volgens haar noodzakelijke elementen in het kader van die aanvraag aan de verwerende partij voorlegt opdat zij een onderbouwde beslissing kan nemen. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

*“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:*

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.*

*Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.*

*De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.*

*De genomen bestreden beslissing is niet verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie en nog minder met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar familieleden (lees: Belgische moeder).*

*Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;*

*Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.*

*Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en familieleden.*

*Dat verzoekster een duurzame en hechte relatie heeft met haar moeder. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en/of zijn ter beschikking van verwerende partij.*

*Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM en van haar moeder (ouders) financieel afhankelijk is.*

*Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar Belgische moeder (ouders). Het is nagenoeg onmogelijk (of alleszins bijzonder moeilijk) voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde afhankelijkheidsrelatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale en familiale belangen zich altijd in België bevinden en haar land van verblijf en gezinscel nu eenmaal België is geworden.*

*Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.*

*Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;*

*Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;*
2.2.2. De verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar de Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Los van de vraag of er in casu al dan niet sprake is van enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de bestreden beslissing op zich dan ook niet tot gevolg hebben dat enig gezinsleven in de zin van deze bepaling zou geschonden worden. Hetzelfde geldt bovendien voor het bestaan van enig privéleven in België. Het tweede middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk, want de verzoekende partij kan de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

Zelfs aangenomen dat artikel 8 van het EVRM van toepassing was, dan dient de Raad vast te stellen dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing en voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij deze bijkomende elementen van afhankelijkheid niet heeft aangetoond.

De verzoekende partij voert in haar tweede middel ook de schending van het hoorrecht aan, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze zij het hoorrecht geschonden acht. Ook dit onderdeel van het tweede middel is daarom niet ontvanklijk.

Het tweede middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 40ter, §2, 3° iuncto artikel 40ter, §4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

*“Artikel 6 § 1 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:*

*“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: […]”*

*Aangezien artikel 40ter § 2, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:*

*“[…] § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*
*[…]*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;*

*[…]”*

*Het is een onderdeel van de legaliteit van een administratieve beslissing om te kunnen nagaan of de ambtenaar of gemachtigde van de Minister al dan niet bevoegd (lees: bij wet gemachtigd) is om de bestreden beslissing te nemen en te ondertekenen, namens de Staatssecretaris.*

*Wanneer de wetgever het noodzakelijk acht voor de wettigheid van een administratieve beslissing dat de ambtenaar die de bestreden beslissing neemt daartoe bevoegd zou zijn en daartoe een Ministerieel Besluit voor afkondigt, geldt die redenering ook in de omgekeerde richting, met name dat het niemand anders dan de Minister (lees: Staatssecretaris) zelf die de bestreden beslissing had moeten nemen, nu er geen enkele wettelijke grondslag bestaat waaruit de "attaché" zijn bevoegdheid put om toepassing te maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

*Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw/mijnheer J. C. die de titel van "attaché" draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:*

*Dat echter geen enkel artikel van het MB van 18/03/2009 noch artikel 6 § 1 van MB van 18/03/2009 een delegatie voorziet voor artikel 40ter zodat noch aan attaché noch een administratief expert kon overgaan tot het toepassen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

*Dat niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.*

*Immers, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een beslissing/beoordeling dient te nemen.*

*Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

*In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om toepassing te maken van de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 of van het KB van 08/10/1981, zodat de toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet door de voormelde "attaché" gemaakt is door een onbevoegde persoon.*

*Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.*

*Als een bepaald artikel of een specifieke bevoegdheid niet expliciet wordt vermeld in het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 (of een van de latere wijzigingen), mag een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen rechtsgeldige beslissing nemen op basis van dat artikel.*

*De reden hiervoor is de juridische aard van delegatie:*

*De minister is bevoegd: Volgens de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 berusten de oorspronkelijke beslissingsbevoegdheden bij de Minister (of Staatssecretaris) van Asiel en Migratie.*

*Delegatie moet uitdrukkelijk zijn: Om deze bevoegdheden te kunnen uitoefenen, moeten de ambtenaren van de DVZ een uitdrukkelijke, formele machtiging (delegatie) hebben van de minister, vastgelegd in een ministerieel besluit (zoals dat van 18 maart 2009).*

*Geen impliciete bevoegdheid: Er bestaat geen algemene of impliciete bevoegdheid voor ambtenaren om beslissingen te nemen over zaken die niet in het delegatiebesluit zijn opgenomen.*

*Als voorbeeld verwijst verzoekster naar rechtspraak van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit het verleden (2014) die samengevat het volgende stelt:*

*"[…] Het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 gaf geen formele machtiging aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om te beslissen over het nieuwe recht op gezinshereniging van "andere familieleden" van een Unieburger.*

*Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een schorsingsarrest van 3 oktober 2014 (nr. 130.817), dat geveld is door een kamer met drie rechters.*

*Artikel 47/1, 47/2 en 47/3 Verblijfswet voerden dit nieuwe recht op gezinshereniging in, vanaf 15 mei 2014. Zolang het Delegatiebesluit niet aangepast was, moesten beslissingen over dergelijke aanvragen tot gezinshereniging persoonlijk genomen en ondertekend zijn door de minister of staatssecretaris die bevoegd is voor migratie. Anders kan de RvV de beslissing schorsen en vernietigen.*

*Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en dient aldus vernietigd dient te worden.*

*Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden en verzoeker vrijgelaten te worden. […]"*

*Zo besliste de raad voor Vreemdelingen in die tot het volgende:*
*(…)*

*Dat niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.*

*Immers, artikel 40ter bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van / een beoordeling moet maken van) artikel 40ter.*

*Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 40ter.*

*Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.*

*Dat het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.*

*Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden."*

2.3.2. De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing werd genomen met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet dat een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt erkend, dient te worden genomen door 'de minister of zijn gemachtigde'. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen door attaché J. C., zoals de verzoekende partij ook zelf aanhaalt, en dat deze ambtenaar optrad 'voor de minister van Asiel en Migratie'. Uit artikel 13, § 1 van het Delegatiebesluit blijkt dat een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken dat minimaal de functie van attaché uitoefent bevoegdheid wordt verleend om beslissingen te nemen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Nog voorziet § 2 van dit artikel dat de delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 ook kunnen worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent en dat dit gebeurt door middel van een schrijven dat wordt gedateerd en ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid worden bedoeld met naam en toenaam aanduidt.

Er kan bijgevolg niet worden besloten dat deze ambtenaar J. C., die de functie van attaché heeft bij de dienst Vreemdelingenzaken, zich schuldig maakte aan bevoegdheidsoverschrijding of enige bepaling van het Delegatiebesluit of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schond door de bestreden beslissing te nemen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU